

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **E. S.**
zastoupen daňovým poradcem Ing. Ladislavem Kubicou, sídlem
Rokycanova 1929, 356 01 Sokolov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, 602 00
Brno

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č.j. 27765/18/5200-10423-705778,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č.j. 27765/18/5200-10423-705778, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 21 643,68 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Ing. Ladislava Kubici, daňového poradce.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2018, č.j. 27765/18/5200-10423-705778, žalovaný zamítl žalobcova odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň silniční vydaným Finančním úřadem pro Karlovarský kraj dne 11. 4. 2017 pod č.j. 465576/17/2401-50522-404863 a pod č.j. 465693/17/2401-50522-404863 a tyto dodatečné platební výměry potvrdil.
2. Dodatečným platebním výměrem ze dne 11. 4. 2017, č.j. 465576/17/2401-50522-404863, Finanční úřad pro Karlovarský kraj doměřil žalobci daň silniční za zdaňovací období roku 2014 ve výši 14 925 Kč a současně stanovil žalobci povinnost uhradit penále z částky doměřené daně ve výši 2 985 Kč.
3. Dodatečným platebním výměrem ze dne 11. 4. 2017, č.j. 465693/17/2401-50522-404863, Finanční úřad pro Karlovarský kraj doměřil žalobci daň silniční za zdaňovací období roku 2015 ve výši 14 925 Kč a současně stanovil žalobci povinnost uhradit penále z částky doměřené daně ve výši 2 985 Kč.
4. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č.j. 27765/18/5200-10423-705778 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) bylo brojeno dvěma žalobami. Do datové schránky Krajského soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“) byla dne 27. 8. 2018 v 21:20:40 s pořadovým číslem 83060/2018 dodána žaloba, která byla zapsána pod sp.zn. 30 Af 43/2018, a dne 27. 8. 2018 v 21:21:22 s pořadovým číslem 83062/2018 dodána žaloba, která byla zapsána pod sp.zn. 30 Af 44/2018. Jak v žalobě zapsané pod sp.zn. 30 Af 43/2018, tak v žalobě zapsané pod sp.zn. 30Af 44/2018 žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. Výše uvedené žaloby se od sebe liší toliko tím, že žaloba sp.zn. 30 Af 43/2018 je vztažena ke zdaňovacímu období roku 2014 a žaloba sp.zn. 30 Af 44/2018 ke zdaňovacímu období roku 2015. Ve všem ostatním (s výjimkou variabilního symbolu, pod nímž byl uhrazen soudní poplatek), tj. zejména co do žalobních bodů a návrhu rozsudečného výroku, jsou žaloba zapsaná pod sp.zn. 30 Af 43/2018 a žaloba zapsaná pod sp.zn. 30 Af 44/2018 identické.
6. Usnesení soudu ze dne 3. 9. 2018, č.j. 30 Af 44/2018-12, byla žaloba vedená pod sp.zn. 30 Af 44/2018 spojena ke společnému projednání s žalobou vedenou pod sp.zn. 30 Af 43/2018 s tím, že tyto věci budou nadále vedeny pod sp.zn. 30 Af 43/2018.

II.

Žaloby

7. Žalobce uvedl, že u něj proběhla daňová kontrola k ověření správnosti silniční daně za období roku 2014, resp. 2015. Následně byla doměřena daň, a to - dle názoru žalobce - v rozporu se zákonem. Konkrétněji k tomu žalobce uvedl následující:
8. Daňová kontrola byla zahájena i přes to, že žalovaný měl nejdříve vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového přiznání, jestliže mu byly známy již předem některé skutečnosti, které svědčily o nesprávné daňové povinnosti na základě ryze formálních položek.
9. Žalovaný podrobil dani tzv. přípojné vozidlo – sklápěčkový přívěs SPZ X. Žalobce

v průběhu kontroly tvrdil, že toto vozidlo podle skutečného stavu odpovídá charakteristice přípojného vozidla za traktor, a tudíž nemůže být podrobena dani. Dále uvedl a důkazně doložil, že toto vozidlo není k podnikatelské činnosti v rámci hospodářického rolníka využíváno, případně jen velmi ojediněle a nikoliv po celý rok, jak zcela v rozporu s realitou tvrdí žalovaný. Doložením tvrzení, že vozidlo je odstaveno ve vzrostlé trávě, a sdělením, že toto vozidlo není užito tak, aby mohlo podléhat silniční dani, přešlo důkazní břemeno na žalovaného. Ten tvrzení žalobce nijak nezpochybnil, nevyvrátil a bez dalšího uzavřel daňovou kontrolu s tím, že toto vozidlo silniční dani podléhá. Dovozování, že nepoužívané vozidlo musí mít SPZ deponované, aby splnilo „vyřazení z provozu“, je u fyzické osoby výkladem nad rámec zákona. Zákon č. 16/1993 Sb., o dani silniční (dále jen „zákon o dani silniční“), jednoznačně hovoří v § 9 odst. b) o snížení daně o 100 % u fyzických osob, pokud vozidlo jinak dani podléhající, nevyužívají k podnikatelské činnosti. U přívěsu určeného toliko k přepravě rostlinných stvolů je minimálně zřejmé, že v době vegetačního klidu k takové přepravě ani docházet nemůže. Žalobce zopakoval, že doložil své tvrzení, že přívěs stál ve vzrostlé trávě beze stop pohybu, např. kolejí vytlačených jízdou.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobám

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob. Ve vyjádření k žalobám nejprve shrnul skutkový stav věci, vymezil předmět sporu a žalobní námitky a poté uvedl, že nesouhlasí s právním názorem žalobce, veškeré námitky žalobce považuje za nedůvodné, a proto podává níže uvedené vyjádření a současně odkazuje v podrobnostech na napadené rozhodnutí s tím, aby soud přihlédl k odůvodnění tohoto rozhodnutí jako k součásti vyjádření žalovaného k žalobám, a na správní spis.
11. K námitce nevydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání žalovaný konstatoval, že je zcela totožná jako námitka odvolací a že se jejím vypořádáním zabýval v bodě [37] napadeného rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, žalovaný se neztotožňuje s úvahou žalobce, že správce daně měl vyzvat žalobce k podání dodatečného daňového tvrzení. S odkazem na obsah spisového materiálu žalovaný uvádí, že není zjevné, že by měl správce daně v okamžiku zahájení daňové kontroly k dispozici jakékoliv konkrétní skutečnosti, resp. důkazy, na základě kterých by bylo možno důvodně předpokládat, že bude daň doměřena. Z průběhu daňové kontroly je patrné, že správce daně veškeré údaje z vyhledávací činnosti prověřoval v součinnosti s žalobcem až v průběhu daňové kontroly. Žalovaný uvádí, že z formulace § 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), který stanovuje, že správce daně „může“ daňový subjekt vyzvat k podání dodatečného přiznání, vyplývá, že závěr o tom, zda byly naplněny podmínky pro vydání výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu, je výsledkem správní úvahy správce daně. Výzva dle § 145 odst. 2 daňového řádu musí splňovat náležitosti rozhodnutí dle § 102 odst. 2 daňového řádu, tzn., že musí obsahovat mj. přezkoumatelné odůvodnění. Ke zde uvedenému žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2014, sp.zn. 45 Af 25/2012, dle kterého se „*postup podle § 145 odst. 2 daňového řádu uplatní pouze v situacích, kdy správce daně může důvodně předpokládat, že podáním dodatečného daňového přiznání v rozsahu nových skutečností a důkazů známých správci daně (a tedy označených ve výzvě) dojde k doměření daně dle § 144 odst. 1 daňového řádu, tedy ve výši, která se nebude odchylovat od daně dodatečně tvrzené. V*

případě potřeby širšího prověření správnosti původně přiznané daně v rámci daňové kontroly by však předchozí výzva dle § 145 odst. 2 daňového řádu byla neúčelná a nehospodárná. Pro úplnost žalovaný odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, sp.zn. 1 Afs 183/2014 a tuto citaci: „*Správce daně proto nemůže výzvu vydávat libovolně bez jakéhokoliv důvodu, aby pouze formálně prodloužil lhůtu, v níž je oprávněn prověřovat daňovou povinnost. Pro prodloužení lhůty pro stanovení daně musí mít správce daně věcné, nikoliv jen formální důvody. Ve výzvě proto musí objasnit důvody, na základě nichž mu vzniklo důvodné podezření, že dojde k doměření daně (požadavek na řádné odůvodnění vyplývá také z § 102 odst. 2 daňového řádu, neboť výzva podle § 145 odst. 2 citovaného zákona je rozhodnutím, k požadavkům na náležitosti výzvy viz např. rozsudek ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 Afs 54/2015-21). Jen v takovém případě může daňový subjekt na výzvu náležitě reagovat a případné podezření správce daně buď potvrdit, nebo vyvrátit.* Dle názoru žalovaného tak v uvedeném případě nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 143 odst. 3 daňového řádu věty druhé, ve spojení s § 145 odst. 2 daňového řádu. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by správce daně v okamžiku zahájení daňové kontroly znal jakékoli konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné důvodně předpokládat, že daň bude doměřena. Žalovaný má za to, že jeho postup je plně v souladu i s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, který navázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č.j. 1 Afs 183/2014-55. Žalobní námitka je nedůvodná.

12. K námitce chybného podrobení vozidla dani silniční žalovaný předně konstatuje, že i tato byla vypořádána v napadeném rozhodnutí v bodech [20], [25] a [26]. Z technického průkazu série AH č. X. vozidla registrační značky X., který byl předložen žalobcem v průběhu daňové kontroly, bylo správcem daně zjištěno, že se jedná o sklápěcí přívěs o dvou nápravách a největší povolené hmotnosti 8 tun. Tuto skutečnost dokládá a potvrzuje i zjištění z Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, a též z údajů registru silničních vozidel dostupných správci daně ve smyslu § 58 daňového řádu, že se jedná o přívěs nákladní sklápěčkový kategorie O3. Správcem daně bylo dále zjištěno, že předmětné vozidlo nebylo v průběhu řešených zdaňovacích období dočasně vyřazeno z registru silničních vozidel. Na základě výše uvedeného žalovaný poukazuje na § 2 odst. 3 zákona o dani silniční, které uvádí, že *předmětem daně silniční jsou vždy vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.* Žalovaný k odkazu žalobce na „§ 9 odst. b) o snížení daně o 100 % u fyzických osob, pokud vozidlo jinak dani podléhající, nevyužívají k podnikatelské činnosti“ sděluje, že prvotně uvede na pravou míru správné ustanovení a tím je § 6 odst. 9 zákona o dani silniční. Žalovaný je přesvědčen, že se dostatečně podrobně s touto námitkou vypořádal, jelikož je totožná jako námitka odvolací, a to v bodech [30] až [35] napadeného rozhodnutí. Své závěry, dle nichž nelze uvažovat o aplikaci snížení sazby daně dle § 6 odst. 9 zákona o dani silniční, žalovaný dostatečným způsobem zdůvodnil a opřel o konstantní judikaturu. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na judikaturu, která je k řešenému případu přílehlavá. V usnesení ze dne 24. 2. 2015, sp.zn. I. ÚS 4022/14, je vyjádřen závěr Ústavního soudu ve věci ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp.zn. 9 Afs 128/2014, že předmětem daně může být i vozidlo fakticky neprovozované. Dále Ústavní soud v rámci citovaného rozsudku konstatoval, že „z judikatury správních soudů jasně plyne, že daň silniční je daň majetková zatěžující poplatníky daně bez ohledu na intenzitu užívání pozemních komunikací (k tomu srov. již krajským soudem citovaný rozsudek NSS č.j. 2 Afs

101/2005-39 ze dne 18. 5. 2006, publ. pod č. 1358/2007 Sb. NSS, včetně tam citované odborné literatury)“ a k diskutované problematice uzavřel, že „protože Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku vyložil i možný postup, jakým docílit zániku daňové povinnosti při neprovozování vymezených nákladních vozidel (dočasným vyřazením z registru vozidel), Ústavní soud neshledal, že by přijatý výklad byl v extrémním rozporu s principy spravedlnosti“. V této souvislosti nelze přehlédnout též právní názor Nejvyššího správního soudu v rámci rozsudku ze dne 25. 11. 2015, sp.zn. 2 Afs 242/2015, kde Nejvyšší správní soud stěžovatele upozornil, že „pro stanovení daňové povinnosti pro vozidla uvedená v § 2 odst. 1 věta druhá zákona o dani silniční je rozhodující pouze povolená hmotnost vozidla a stát jeho registrace, nikoli to, že daňový subjekt toto vozidlo v průběhu zdaňovacího období fakticky neprovozuje“. S odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu žalovanému nezbyvá než konstatovat, že uvedená žalobní námitka je nedůvodná. Dle názoru žalovaného, nemůže obstát tvrzení žalobce, že uvedené vozidlo není předmětem daně silniční, protože se nejedná o vozidlo využívané k podnikatelské činnosti hospodářského rolníka, „případně jen velmi ojediněle a nikoliv po celý rok“, stejně jako tvrzení, že vozidlo bylo odstaveno ve vzrostlé trávě „bez stop pohybu“. Protikladné je i další tvrzení žalobce, že se jedná o přívěs určený toliko k přepravě rostlinných stvolů a k přepravě tedy nemůže docházet v době vegetačního klidu. „Z výkladu e ratione legis a výkladu z judikatury k diskutovanému ustanovení § 6 odst. 9 zákona o dani silniční (blíže odst. [35] žalobou napadeného rozhodnutí) totiž vyplývá zcela jednoznačný požadavek zákonodárce pro možnost aplikace takového snížení sazby daně, a tím je vyloučení jakékoliv spojitosti vozidla s podnikáním“. Na základě zjištěných skutečností žalovanému vyplývá jednoznačná souvislost tohoto vozidla s podnikatelskou činností žalobce.

13. Ostatní v žalobách namítané skutečnosti nejsou, dle názoru žalovaného i s ohledem na výše uvedené vyjádření, právně relevantní.
14. Závěrem žalovaný uvedl, že z obsahu postupovaného spisového materiálu a shora učiněného vyjádření k jednotlivým námitkám žalobce je plně seznatelné, že žalovaný ve své rozhodovací činnosti přihlédl ke všem okolnostem přezkoumávané situace, jež nalézají oporu ve spisovém materiálu, a k těmto zaujal jasné, srozumitelné a plně přezkoumatelné stanovisko, které konvenuje relevantní právní úpravě. Žalovaný proto neshledává jako důvodné zrušit napadené rozhodnutí, jak požaduje žalobce. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné.

IV.

Replika žalobce

15. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného konstatoval, že žalovaný nevedl žádné relevantní řízení nad rámec jemu na začátku zřejmých skutečností – viz spis, stav na počátku řízení, výpisy z evidence motorových vozidel. V průběhu řízení nebyly zjišťovány žádné další důkazní prostředky, nebyly vyhodnocovány - což je také patrné z výsledku kontrolního zjištění. Je tedy zřejmé, že postupem daňové kontroly a následného nezákonného doměrku byla navýšena sankce pro žalobce ve výši penále 20 %. Celé jednání je tedy v rozporu se základními zásadami daňového řádu, tedy volby prostředků, které nejméně zatíží žalobce, v tomto případě nadbytečnou sankcí.
16. Dle žalobce je u valníku zřejmé, že vozidlo by mělo být od daně osvobozeno ze dvou

důvodů. Jednak není předmětem daně podle stavu a upotřebitelnosti vozidla. Zadruhé nebylo využíváno k podnikatelské činnosti – kde převládá chov hovězího dobytka volným způsobem v ohradách a výběžích. Silniční dani není podrobena vlastnictví motorového nebo přípojného vozidla předmětné kategorie, ale pouze, jde-li o užití vozidla k dosažení zdanitelných příjmů, k čemuž však v kontrolovaném období nedošlo a přívěs byl jako neupotřebitelný odstaven, což žalobce doložil, a je tedy toliko soukromým majetkem.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

17. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobách.
19. Žalobce v první řadě namítal, že prvoinstanční orgán pochybil, když zahájil daňovou kontrolu, aniž by žalobce nejprve vyzval k podání dodatečného daňového přiznání. K otázce vztahu výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu a daňové kontroly se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Například v rozsudku ze dne 2. 3. 2016, č. j. 6 AfS 79/2015 – 39 dospěl k závěru, že *„výzvu k podání dodatečného daňového přiznání však správce daně vydá pouze tehdy, pokud již v této fázi řízení disponuje natolik silnými poznatky, z nichž lze vytvořit důvodný předpoklad o doměření daně, tedy o nesprávnosti současné poslední známé daně. Pokud má správce daně pouze jisté indicie, z nichž ještě nelze zformulovat dostatečně spolehlivý závěr ohledně toho, zda je poslední známá daň nesprávná, pak namísto vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání přistoupí k zahájení daňové kontroly, v níž tyto své poznatky prověří.“* Při vztažení výše uvedeného na skutkové okolnosti nyní projednávané věci má zdejší soud za to, že správní orgány postupovaly v souladu s judikaturou kasačního soudu, když přistoupily k zahájení daňové kontroly. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že k otázce, zda je přívěs žalobce předmětem daně ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o silniční dani, a tedy zda daň bude vůbec doměřena, neměl správce daně dostatek poznatků, aby mohl formulovat vůči žalobci dostatečně konkrétní výzvu ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu, naopak musel požádat o součinnost jak další orgány státní správy, tak samotného žalobce, aby získal dostatečně konkrétní a důkazně podložené informace (zejména výpis z evidence vozidel a technický průkaz přívěsu), které jej následně vedly k rozhodnutí o doměření daně. Zahájení daňové kontroly proto bylo zcela na místě, tuto žalobní námitku tudíž neshledal soud důvodnou.
20. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že vozidlo registrační značky X. ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dani (ve znění k 31. 12. 2013), podle něhož platí, že *„předmětem daně nejsou zemědělské a lesnické traktory a jejich přípojná vozidla“*, není předmětem daně silniční, neboť se jedná o přípojně vozidlo k traktoru. Tento závěr opírá žalobce o skutečnost, že *„vozidlo podle skutečného stavu odpovídá charakteristice přípojně vozidla za traktor a tudíž nemůže být podrobena dani.“* Právě citované východisko je však podle názoru soudu mylné. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že daň silniční je

založena na formálním stavu zápisu ve veřejném rejstříku – registru silničních vozidel – právě vyřčené je přitom v plném souladu s konstantní judikaturou kasačního soudu. Například v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012 – 40 Nejvyšší správní soud uzavřel, že „Krajský soud ve svém rozhodnutí vyšel z formálního stavu zápisů v registru silničních vozidel, neboť správnost tohoto stěžovateli známého formálního stavu nebyla v daňovém ani soudním řízení zpochybněna. Takový postup ovšem nelze označit za přepjatý formalismus. Silniční daň je totiž vybudována právě na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel.“ V nyní projednávané věci z registru silničních vozidel vyplývá, že vozidlo je vedeno pod kategorií O3, což žalobce nijak nezpochybňuje. Z přílohy k tehdy platnému znění silničního zákona je patrné, že zkratka „O3“ znamená „přípojně vozidlo k silničnímu motorovému vozidlu“, platí tak, že vozidlo žalobce je předmětem daně podle § 2 odst. 1 zákona o silniční dani, podle něhož, „předmětem daně silniční jsou silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním anebo k činností, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů u subjektů nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu Bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.“ V přívěs žalobce je předmětem daně podle věty druhé citovaného ustanovení, přímo z titulu hmotnosti převyšující 3,5 tuny, bez ohledu případné podnikatelské využití daného vozidla.

21. Důvodnou soud shledal třetí žalobní námitku týkající se aplikace § 6 odst. 9 zákona o silniční dani, podle něhož platí, že „bez ohledu na datum první registrace se sazba daně podle odstavce 2 snižuje o 100 % u nákladních vozidel včetně tahačů, nákladních přívěsů a nákladních návěsů s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny a méně než 12 tun, pokud tato vozidla nejsou používána k podnikání nebo v přímé souvislosti s podnikáním nebo k činností, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů anebo nejsou provozována pro cizí potřeby a jsou-li používána a) subjekty, které nejsou založeny nebo zřízeny za účelem podnikání, b) jako výcviková vozidla podle zvláštního právního předpisu upravujícího získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, nebo c) fyzickými osobami.“ Žalovaný zaujal stran výkladu právě citovaného ustanovení následující závěr: „Zda je možno beneficium v případě toho konkrétního vozidla uplatnit a sazbu daně tak snížit, je tedy nutno zkoumat právě z titulu vyloučení jakékoliv spojitosti konkrétního řešeného vozidla s podnikáním, a to nikoliv pouze s podnikáním osoby poplatníka, ale ve smyslu jakékoliv spojitosti s podnikáním.“ Nejprve je nutné korigovat tento kategorický závěr, který žalovaný přijal na základě mylné interpretace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2013, č. j. 2 Afs 5/2012 – 22. Je třeba si uvědomit, že pokud v rozsudku kasační soud užil sousloví „jakoukoliv souvislost s podnikáním“ mínil tak ve vztahu k osobě a činnosti konkrétního poplatníka. Závěr žalovaného, že spojitost s podnikáním musí být vyloučena objektivně, je absurdní, neboť každé vozidlo jakékoliv podoby může hypoteticky být využíváno k různým představitelným variantám podnikání, nebo naopak k podnikání vůbec sloužit v konkrétním případě nemusí. Pokud se jedná o vozidla s hmotností převyšující 3,5 tuny, pak platí, že jsou podle § 2 odst. 1 zákona o silniční dani předmětem daně bez dalšího, tj. nikoliv nezbytně z důvodu užívání k podnikatelské činnosti, ale již na základě samotného faktu, že překračují určitou hmotnost, bez ohledu na způsob jejich využití. Jinak řečeno, tato vozidla představují množinu, která je jako celek podrobena dani

silniční ve smyslu § 2 odst. 1 zákona, § 6 odst. 9 zákona následně při splnění v něm uvedených podmínek (mj. toho, že vozidlo nad 3,5 tuny není používáno k podnikatelské činnosti) činí z této množiny určitou výluku a přiznává vymezeným vozidlům snížení sazby daně. Při úvaze o snížení sazby daně je proto v každém individuálním případě nezbytné zkoumat, zda jsou u vozidla s ohledem na způsob jeho využití naplněny specifické podmínky (tj. i to, zda je či není využíváno při podnikatelské činnosti) odůvodňující aplikaci § 6 odst. 9 zákona o silniční dani.

22. V nyní projednávané věci žalobce v průběhu celého správního řízení tvrdil, že k podnikání používá vozidlo toliko po část zdaňovacího období. Podle § 9 zákona platí, že *„u vozidel, u nichž v průběhu zdaňovacího období vznikne nebo zanikne daňová povinnost, činí daň poměrnou výši daňové sazby odpovídající součinu jedné dvanáctiny roční daňové sazby a počtu kalendářních měsíců počínaje počátkem zdaňovacího období nebo kalendářním měsícem, v němž vznikla daňová povinnost, do konce zdaňovacího období nebo do konce kalendářního měsíce, v němž zanikla daňová povinnost“*, dále platí, že *„stejně jako vznik daňové povinnosti se posuzuje zánik nároku na osvobození od daně a stejně jako zánik daňové povinnosti se posuzuje vznik nároku na osvobození.“*, zákon tedy umožňuje přiznat osvobození daně (soud podotýká, že jde o institut obsahově téměř totožný se snížením základu daně o 100 %) toliko za jednotlivé měsíce roku jako za 1/12 zdaňovacího období. Soud nevidí žádný důvod, proč by v případě snížení daňového základu nemělo být postupováno stejně, když poplatník naplňuje hypotézu § 6 odst. 9 pouze po část roku, a snížení základu daně nemělo být přiznáno toliko v poměrné výši za počet měsíců, v nichž žalobce prokáže, že vozidlo k podnikatelské činnosti nevyužíval. Pokud tedy žalobce v obecné rovině prezentoval v rámci správního řízení tvrzení odůvodňující přiznání částečného snížení základu daně za zdaňovací období, měl správce daně žalobce vyzvat, aby tvrdil konkrétní měsíce, v nichž vozidlo k podnikání nevyužíval, a zároveň, aby tato svá tvrzení prokázal. Pokud tak správce daně neučinil, dopustil se procesní vady, která odůvodňuje kasaci napadeného rozhodnutí, neboť se jedná pochybení, které má přímý vliv zákonnost vydaného rozhodnutí (na pozici strany) – v případě, že by žalobce prokázal svá tvrzení, snížil by výši své daňové povinnosti.

VII.

Rozhodnutí soudu

23. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a pro procesní vadu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

24. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žalob.

IX.

Náklady řízení

25. Ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. má žalobce právo na náhradu nákladů řízení, neboť byl ve věci plně úspěšný.
26. Jako účelně vynaložený náklad řízení byla přiznána odměna daňového poradce za čtyři úkony právní služby v plné výši, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby, replika žalobce a účast na jednání soudu dne 12. 11. 2019, tj. podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů celkem 12 400 Kč.
27. K tomu byla připočtena náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito čtyřmi úkony právní služby, tj. podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu 300 Kč/úkon, celkem 1 200 Kč. Náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem BMW X5, reg. zn. X., ze Sokolova do Plzně a zpět za účelem jednání před soudem dne 12. 11. 2019 – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) činí 705 Kč (tj. 172 km x 4,10 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 158 odst. 3 věty první zákoníku práce za použití vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí po zaokrouhlení 503 Kč (tj. 8,7 l/100 km x 33,60 Kč/l x 1,72), celkem tedy 1 208 Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený cestou ze Sokolova do Plzně a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce šesti půlhodin činí 600 Kč. Soud dále připočetl částku daně z přidané hodnoty, kterou je daňový poradce povinen z odměny a z náhrad odvést, ve výši 3 235,68 Kč a zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč.
28. Celková výše účelně vynaložených nákladů řízení žalobcem v tomto řízení tedy činí 21 643,68 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení v této výši, a to ve lhůtě, kterou považuje za přiměřenou s ohledem na možnost platbu realizovat.
29. Soud nemohl přiznat náhradu nákladů odkazem na ustanovení § 12 odst. 3 advokátního tarifu, neboť samostatnými žalobami bylo napadeno pouze jedno napadené rozhodnutí, tudíž nepřichází v úvahu sčítání tarifních hodnot spojených věcí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 13. července 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu